

Lucia Pietrelli (Candelara, Itàlia, 1984). Estudià literatura entre Pisa, Madrid i Barcelona; ara fa cinc anys que viu a Mallorca. Escriu prosa i poesia en italià, català i castellà, i també es dedica a la traducció. Ha publicat els poemaris *Fúria* (2010), *Violacions* (2011), *Verticale* (2011), *Esquelet* (2013), *Mort d'un Aviador Tartamut* (2013), *Ortigues* (2015) i *V* (2016), i les novel·les *Nissaga* (2013), *Qui ens defensarà* (2014) i *Cadenes* (2015, obra amb què va rebre el Premi Joanot Martorell de Gandia). Creu que escriure és lluitar al camp de batalla del propi cap i del propi cos, i reivindica l'escriptura com un lloc més de la seva anatomia.

La violència del pes, les plomes
La violència de la frontera retallada amb llana aspra, de l'origen,
del somni esclau de la distància
La violència blanca per l'amnèsia del llençol
La violència de les reparticions, l'esquelet en ossos, la gravetat
en penetracions, el cervell: mossegades
La violència del matalàs amb clivells fugitius
La violència dels traus al cos
La violència del retard, de no saber-me duplicada, de veure'm
respirant, de no viure'm guardada

De *Violacions*

ANATOMIA XI

Vol envellir
Sencera
Lluny del card
Plora
La vellesa de desig fluix
El present d'ungles morades
En nom del cuore
Demana caritat
Vol envellir avui
Dúctil
Ara
Amb els anys joves
Encara
Ferosa
Lluny del card
A prop de la navalla
Vol envellir
Amb totes les dents
Cerimoniosa
Sense orfèvres
Sense déus
Envellir sola
Gelada

Lucia Pietrelli

Dins del cos
Del seu
Tornar-se
Estrangera

L'esquelet pateix una desaparició lenta
Té el darrer centre d'existència ancorat a un turmell

No hi ha mort
Per a qui s'esvaneix
Amb les alenades d'un altre
No hi ha mar
Per a qui ja es cobreix
Amb onades de saliva
No hi ha immensitat
Espai
Vellea possible
Per a qui es lliura
Fora temps
A un mirall tort
Mancat de vidre

D'Esquelet

Volia entrar.
Em dic Temps, deia,
i per això no demanava permís.
Jo estrenyia fort les cuixes
i clamava que em deixés ser fidel.
Ell empenyia la clau i repetia el seu nom.
Temps, deia.
Jo abans no havia enganyat mai ningú.
Ell va desfer la carn i esfondrar el pany.
Volia arribar.
Sóc el Temps, deia,
i per això era arrogant,
per això desconeixia el rebuig.
Em va prendre amb força.
Em va posseir els ulls i els peus.
No podràs veure sense mi, no podràs caminar.
Jo abans no havia traït mai ningú.
Ell va clavar l'estendard de la seva llei al meu cos.
Vaig perdre; ell sabia guanyar.
Sóc el Temps, anunciava,

Lucia Pietrelli

i per això em va usurpar,
per això encara ara ell sóc jo,
ell ho és tot.

Per això
des de sempre
som perdedors   som infidels   no som.

De Mort d'un Aviador Tartamut

---

*«Una vegada, en ple hivern,
quan els borrallons de neu queien...»
Blancaneus*

Quan un riu
et surt del cor
torna prec
per les entranyes.
Quan al semen
de l'al·lot
hi reconeixes la font
i el gorg
de la vallada.
Si a la cova
de la sang
hi pouen
les mirades
i cada afluent
amb deix antic
fuig als peus
de la muntanya.

Si per cardar
es fa la vida,
quan em separi de tu
a les cales dels ulls
faré la morta.

D'Ortigues

Lucia Pietrelli

Quan fèiem caure el món
enmig sempre ens quedava un glop de mar.
Hem fingit no tenir set,
hem calcinat caps de cabra
dins dels pensaments fràgils
que ens desafiaven.

La claror jugava a confondre's amb la venjança,
la nit es feia nadó
i estàvem condemnats a veure-la créixer al nostre costat.

Criar brols espanta les prenyades més alegres.
La mirada nodreix l'ull
i tota declaració esdevé culpable
dins del ventre, la pluja.

Cap terra no podrà beure's
les mareas de sang
que et dec.

De V

En la trama de la pluja
amaga el ganivet,
xopa
descobriré

que he crescut
de tu.